

Glazba
uvijek
pronađe
put!

'21/22
SEZONA

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

plavi ciklus

28.10.2021. / 19:30

Koncertna dvorana Lisinski

IVO LIPANOVIĆ
dirigent

ALJOŠA JURINIĆ
klavir

Ludwig van Beethoven

Za
gre
ba
čka
filharmonija

plavi ciklus

Četvrtak 28.10.2021.

Koncertna dvorana Lisinski

19:30

Za
gre
ba
čka
filharmonija

ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

IVO LIPANOVIĆ dirigent

ALJOŠA JURINIĆ klavir

LUDWIG VAN BEETHOVEN

**5. koncert za klavir i orkestar u
Es-duru, op. 73, Carski**

37'

Allegro

Adagio un poco mosso - (attacca)

Rondo: Allegro ma non troppo

LUDWIG VAN BEETHOVEN

7. simfonija u A-duru, op. 92

37'

Poco sostenuto - Vivace

Allegretto

Presto

Allegro con brio

Carški Beethoven

IVO LIPANOVIĆ dirigent

Rođen u Dubrovniku, podrijetlom je iz Lumbarde s otoka Korčule, gdje je započeo glazbenu aktivnost. Studirao je dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 1986. pobijedio na natjecanju mladih dirigenata u Zagrebu, nakon čega je angažiran kao zborovođa u HNK-u u Splitu. Debitirao je kao operni dirigent izvedbom Verdijeve *Traviate* (1987.). Nedugo nakon toga uslijedio je njegov prvi *Rigoletto* (1989.) pa prva operna premijera, *Ero s onoga svijeta* Jakova Gotovca 10. prosinca 1989. (red. Marin Carić). Te je iste godine imao debi i na Splitskom ljetu dirigirajući Orffovu kantatu *Carmina Burana*.

U razdoblju od 1992. do 1998. direktor je Splitske opere i ujedno umjetnički ravnatelj glazbenog programa Splitskog ljeta. Za to vrijeme ravnao

je nizom koncerata i baleta, oratorija i opera. Nastupao je u svim nacionalnim kazališnim kućama, a dirigirao je Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom i Varaždinskim komornim orkestrom, te Makedonskom filharmonijom, orkestrima Nordwestdeutschen Philharmonie, MDR-Sinfonieorchester Leipzig i dr. Dirigirao je brojnim baletima i oratorijima.

Zapažena inozemna karijera Ive Lipanovića otpočela je 1995. godine dok je još bio stalno angažiran u Splitu. Prvo se otisnuo u Južnu Koreju, gdje je u Seoulu ravnao produkcijom Verdijeve opere *Don Carlo*, a zatim je u turskoj prijestolnici Ankari bio generalnim umjetničkim ravnateljem Državne opere

(2001. - 2003.) i umjetničkim direktorom festivala u Aspendosu. U Turskoj je postavio niz produkcija (Orff: *Carmina Burana*, Giordano: *Andrea Chénier*, Bizet: *Carmen*, Gounod: *Faust*, Puccini: *Turandot*, Verdi: *Don Carlo*, Mascagni: *Cavalleria rusticana*, Leoncavallo: *I Pagliacci*, J. Strauss: *Šišmiš*). U talijanskom gradiću Spoletu dugo je bio docentom za mlade pjevače i orkestralne glazbenike, gdje je dirigirao i nizom opernih djela (Gounod: *Faust*, Massenet: *Werther*, Mozart: *Figarov pir*, Mascagni: *Cavalleria rusticana*, Wolf-Ferrari: *Il Segreto di Susanna*, Puccini: *Manon Lescaut*). Na Sardiniji dirigirao je premijere u Teatru Lirico u Cagliariu (Gounod: *Faust*, 1996.) i Teatru Verdi u Sassariju (Mascagni: *Cavalleria rusticana*, 1998.), a na Siciliji u Teatru Vittorio Emanuele u Messini (Bizet: *Carmen*, 2009.); u Trapaniju na festivalu *Luglio musicale trapanese* (Mascagni: *Cavalleria rusticana* i Leoncavallo: *I Pagliacci*, 2010., te Bizet: *Carmen*, 2014.); u Teatru Greco u Cataniji (Bellini: *Norma*, 2016.). Dodajmo svemu tome da je tijekom 1996. u Teatru Filarmonico u Veroni integralno izveo sve glasovirske koncerte Saint-Saënsa s Aldom Ciccolinijem, te sve četiri simfonije Felixa Mendelssohna. U istom je talijanskom kazalištu postavio i premijeru Verdijeve opere *La Traviata* (2005.), nakon što je godinu dana ranije s ansamblom Veronske arene izveo Puccinijevu operu *Madama Butterfly* u Bresciji (2004.), u okviru 100. obljetnice praižvedbe Puccinijevoga kapolavora. U Teatru Verdi u Pisi postavio je premijeru Verdijeve opere *Simon Boccanegra* (2015., red. Lorenzo Maria Mucci), koja je gostovala u Teatru del Giglio (Lucca), Teatru Goldoni (Livorno) i Teatru Sociale (Rovigo).

Na njemačkom tlu Lipanović je isprva u Njemačkoj operi u Berlinu dirigirao Orffovu kantatu *Carmina Burana* (1999.), a onda je iznove bio angažiran u istoj kući ravnati svečanom izvedbom Verdijeve *Falstaffa*, na samu 100. obljetnicu skladateljeve smrti: 27. siječnja 2001. godine.

U ožujku 2000. debitira u Francuskoj, u Operi u Nici (Čajkovski: *Jevgenij Onjegin*), gdje je surađivao s Barbarom Hendricks, Vladimirom Černovom i

Mattijem Salminenom. Nakon koncerta s Barbarom Hendricks i Simfonijskim orkestrom HRT-a u Zagrebu, održao je cijelu turneju u Francuskoj (Nica, Strasbourg, Toulouse, Mérignac, Avignon, Lyon i Paris-Châtelet) te u Švicarskoj (Bern).

U listopadu 2002. godine premijerno je izveo Bizetovu *Carmen* s National Arts Center Orchestra u Ottawi u Kanadi. U siječnju 2013. uspješno je postavio operu *Jevgenij Onjegin* P. I. Čajkovskog u Narodnom kazalištu u Sarajevu, a u svibnju 2016. Verdijevu *Aidu* u Makedonskoj operi u Skopju. U prosincu 2013. godine dirigirao je Verdijevu *Traviatu* s Elenom Moşuc u naslovnoj ulozi u Rumunjskom narodnom kazalištu u Iaşiju.

Surađivao je s mnogim svjetskim opernim zvijezdama: José Carreras, Matti Salminen, Barbara Hendricks, Svetla Vasileva, Paolo Coni, Paoletta Marrocu, Fiorenza Cedolins, Inva Mula, Denyce Graves...

Uz vrlo bogati operni i oratorijski repertoar, maestro Lipanović dirigirao je i veliki broj simfonijskih djela.

U diskografskoj aktivnosti valja istaknuti CD na kojem se nalazi oratorij *De civitate libertatis veritas* (*Istina o gradu slobode*), koji je na stihove Želimira Puljića i Luke Paljetka skladao Đelo Jusić, zatim ciklus madrigala za djevojački zbor i instrumentalni ansambl *Spiriti eccellenti* hrvatskog skladatelja Petra Bergama (1998.), te nosač zvuka *Il Bel Sogno* s opernim arijama koje je otpjevala sopranistica Inva Mula uz Zagrebačku filharmoniju (2009.).

Od 2014. do 2018. drugi put je bio ravnatelj Opere HNK-a u Splitu, a v.d. ravnatelja Opere od listopada 2018. do listopada 2019. godine.

Glazba uvijek pronade put!

Aljoša Jurinić klavir

Aljoša Jurinić (Zagreb, 1989.) najveći međunarodni uspjeh ostvario je 2012. pobijedivši na uglednom pijanističkom natjecanju *Robert Schumann* u skladateljevu rodnom gradu Zwickauu. Godine 2015. bio je finalist Međunarodnog pijanističkog natjecanja *Fryderyk Chopin* u Varšavi. Laureat je Natjecanja kraljice Elizabete 2016. godine u Bruxellesu i finalist Međunarodnog pijanističkog natjecanja u Leedsu 2018. godine.

Dobitnik je svih vodećih nagrada za mlade glazbenike u Hrvatskoj, od kojih se ističu Mladi glazbenik godine po izboru Zagrebačke filharmonije (2012.) i Nagrada *Ivo Vuljević* (2010.); pobjednik je Međunarodnog natjecanja mladih glazbenika *Ferdo Livadić* u Samoboru (2013.) i Tribine *Darko Lukić* (2015.). Dobitnik je Godišnje nagrade *Vladimir Nazor* za 2015. i Nagrade *Milka Trnina* za 2017. godinu.

Nastupao je kao solist i uz pratnju orkestra na renomiranim pozornicama kao što su Carnegie Hall (New York), Musikverein (Beč), Salle Cortot (Pariz), Gasteig (München), Tokyo Opera City Concert

Hall, Osaka Symphony Hall, La Sala Verdi (Milano), Bozar (Bruxelles), Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog (Zagreb) i Kolarac (Beograd), te na važnim festivalima, uključujući *Serate Musicali* (Milano), *Chopin and His Europe* (Varšava), *Chopin Festival* (Nohant), *From Easter to the Ascension* (Tbilisi), Kijevske ljetne večeri, *Chopin Festival* (Mariánské Lázně), *International Keyboard Institute Festival* (New York), Dubrovačke ljetne igre, Splitsko ljeto i dr. U 2018. i 2019. na turnejama u Kini održao je niz solističkih koncerata, u 2019. predstavio se u Japanu.

Nastupio je s nizom orkestara kao što su Varšavska filharmonija, Simfonijski orkestar Berlinskog radija, Hallé-orkestar, Nacionalni orkestar Belgije, Kraljevska flamanska filharmonija, Valonski komorni orkestar, Filharmonija Plauen-Zwickau, Filharmonija Brno, Zagrebačka filharmonija, Sarajevska filharmonija, Kosovska filharmonija, Simfonijski orkestar Radio-televizije Srbije i dr. Među brojnim dirigentima s kojima je surađivao su Marin Alsop, Jacek Kasprzyk, Ivan Repušić, Thierry Fischer, Edward Gardner, Bojan Sudić, Paul Meyer, Daniel Smith i Leoš Svárovský.

Diskografija Aljoše Jurinića uključuje solo album *Chopin Alive*, snimljen na recitalu posvećenom Chopinu, objavljenom u izdanju *CristoforiumArta*, CD set najistaknutijih izvedbi s natjecanja Kraljice Elizabete 2016. i njegovu izvedbu *Klavirskog koncerta* R. Schumanna na natjecanju *Robert Schumann* 2012. godine. Najnoviji album pod nazivom *Correspondances* objavio je 2020. u izdanju tvrtke *KNS Classical*, koji uključuje izvedbe *Fantazije*, op. 17 R. Schumanna i *12 etida*, op. 25 F. Chopina.

Na Visokoj glazbenoj školi *Franz Liszt* u Weimaru završio je pijanistički program najvišeg stupnja poslijediplomske koncertne izobrazbe

(Konzertexamen) u klasi Grigorija Gruzmana (2014.-2019.). Diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Rubena Dalibaltayana (2007.-2012.). Dvije godine studija proveo je na Glazbenom sveučilištu u Beču u klasi Noela Floresa (2009.-2011.), a potom tri godine usavršavanja na Scuola di Musica di Fiesole u Italiji u klasi glasovite Eliso Virsaladze (2011.-2014.).

Godine 2019. odlikovan je ordenom Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Ludwig van Beethoven

5. koncert za klavir i orkestar u Es-duru, op. 73, Carski

Rad na posljednjem klavirskom koncertu - *Petom* u Es-duru, op. 73, naknadno nazvanom *Carski* - **Ludwig van Beethoven** (1770. - 1827.) započeo je početkom 1809. godine, a partituru u potpunosti zaključio u veljači 1810. godine. Praizvedba se odigrala u Leipzigu 28. studenog 1811.; solist je bio mladi Friedrich

Schneider. Skladba je jedna od onih posvećenih Beethovenovu meceni, prijatelju i učeniku, austrijskom nadvojvodi Rudolfovi.

S jedne strane, djelo je nastajalo u ozračju napokon ostvarene slobode: 1. ožujka 1809. trojica Beethovenovih pokrovitelja - nadvojvoda Rudolf, te knezovi Lobkowitz i Kinsky - potpisali su dokument koji je Beethovenu osiguravao doživotna primanja i sigurnu mirovinu. Beethoven je zauzvrat obećao ostati u Beču te odbiti mjesto voditelja dvorske glazbe u Kasselu, koje mu je ponudio Napoleonov brat Jérôme.

S druge strane, vremena su bila teška: Austrija je u travnju 1809. obznanila rat Napoleonovoj Francuskoj. Kako je Napoleon napredovao prema Beču, 4. svibnja carica i carska obitelj izbjegli su prema Mađarskoj, a s njima i nadvojvoda Rudolf; Beethovenov ožalošćeni odgovor bila je *Klavirska sonata*, op. 81a - *Les Adieux* (*Oproštaj*). Kad su Francuzi ušli u Beč, zahtijevali su predaju grada, ali nadvojvoda Maksimilijan, koji je vodio zapovjedništvo obrane, odbio je njihov zahtjev. Francuzi su tada odlučili bombardirati Beč.

Perom Ferdinanda Riesa ostalo je zabilježeno da je Beethoven prešao u kuću brata Caspara Carla, gdje je za bombardiranja bježao u podrum gdje bi jastucima pokrivaio glavu. Na sreću, pucnjava je trajala relativno kratko: 11. svibnja od devet sati navečer do dva i trideset poslije ponoći; tada se grad predao.

Vrijeme okupacije bilo je za Beethovena posebno frustrirajuće. Nije mogao pobjeći iz grada vjerojatno sve do rujna, a u pismu upućenom 26. srpnja izdavaču Breitkopfu & Härtelu, dva tjedna nakon potpisivanja primirja, ustvrdio je kako od dana odlaska carske obitelji nije gotovo uopće skladao. Nadvojvoda Rudolf i carska obitelj vratili su se u Beč ne ranije od 30. siječnja 1810. godine.

Smatra se, stoga, da je veći dio koncerta nastao prije ulaska Francuza u Beč. Beethovenov tada probuđeni patriotizam, koji je odbacio njegovu raniju sklonost Napoleonu, našao je potvrdu na dnu četrdeset i sedme stranice autografa *Petoga koncerta*, na početku drugog stavka gdje piše: "Austrija će se osvetiti Napoleonu". Na temelju ove bilješke, Hans-Werner Küthen, urednik nove edicije Beethovenovih

djela, zaključio je da je drugi stavak ipak morao nastati nakon francuske okupacije.

U pogledu, pak, podnaslova *Carski*, pretpostavlja se da je on djelo Johna Baptista Cramera, manheimskoga pijanista (1771. - 1858.) kojega je Beethoven visoko cijenio, a koji se rano nastanio u Londonu odakle je vodio izdavačku kuću i objavio više Beethovenovih ostvarenja.

U jedine dvije bečke izvedbe za skladateljeva života - u veljači 1812. i travnju 1818. - solist je bio Beethovenov učenik Carl Czerny. A nekoliko godina po Beethovenovoj smrti dva su iznimna mlada virtuozna osigurali čvrstu poziciju *Petog* na pijanističkom repertoaru: Franz Liszt - Czernyjev učenik, te Felix Mendelssohn, kojem ovo nije bilo jedino Beethovenovo djelo koje je "spasio nemara".

Nakon prve bečke izvedbe, Ignaz Castelli zapisao je u svojoj *Thaliji*: "Ako ova skladba... nije uspjela dobiti pljesak koji je zaslužila, razlog treba tražiti dijelom u subjektivnom karakteru djela, dijelom u subjektivnoj naravi slušatelja. Beethoven, pun ponosnog samopouzdanja, nikad ne piše za gomilu; on zahtijeva razumijevanje i senzibilitet, te će ih moći dobiti samo od znalaca, koje je uglavnom nemoguće naći u ovakvim prigodama".

U *Petom* je "u potpunosti ostvaren autorov nacrt posve simfoniziranog koncerta; i produbljeni je virtuozi podčinjen strukturalnim zahtjevima, a heroika kao osnovni ton djela na nov način poetizirana", bilježi Marija Bergamo. Ipak, "kompozicijska je složenost postavljena zadatka bila takva da je njegovo jedinstveno rješenje izazvalo u suvremenika zazor od subjektivnog ustroja tog djela. Odmak od (još) prepoznatljivih modela bio je tada prevelik... (Beethoven je) radikalno individualizirao kompozicijski postupak i 'pokazao' ga kao invenciju samu. Nakon toga, već posve gluhi i bez mogućnosti nastupanja u javnosti više se formi klavirskog koncerta nije vraćao".

Naposljetku, o Beethovenovim koncertima, o Beethovenu i klaviru, ali i o pijanizmu općenito, od Vladimira Krpana (iz diskografskog izdanja na kojemu naš pijanistički bard tumači svih pet Beethovenovih koncerata), uz uvijek i svjesno prisutnu "mentorsku

sjenu" njegova učitelja, Svetislava Stančića: "Pet Beethovenovih koncerata za klavir i orkestar, poput Beethovenovih klavirskih sonata, predstavljaju možda najintimniji i najmisaoniji dio skladateljeva razvoja u osvajanju, učvršćivanju, a potom razbijanju forme i nalaženju novih sadržaja pri traženju sve uspješnijeg formalno sadržajnog jedinstva na nekoj uvijek višoj razini sinteze. Klavir kao priručno sredstvo komunikacije s inspiracijom, s invencijom, s Bogom i ljudima, uvijek dostupan, uvijek spreman ozvučiti ideju, provjeriti je i pratiti u njenu razvoju prema obliku duhovnosti, instrument je učenja - ne samo povjeravanja već i provjere, i potvrđivanja novo usvojenih vrijednosti. Tako gledajući, taj je instrument i spomenar i dnevnik Beethovenova rasta, učenja i dosezanja...".

7. simfonija u A-duru, op. 92

13. kolovoza 1812. - zapisao je Ludwig van Beethoven u autografu *Sedme simfonije*, vjerojatno misleći na datum završetka djela. Na preporuku uglednoga bečkog doktora Giovannija Malfattija ljeta 1811. proveo je na oporavku u češkim Teplicama. Teplice su bile mjesto relativnog mira u teškim vremenima: tijekom Napoleonovih ratova diplomati sa svih strana sastajali su se tu kao na neutralnom teritoriju.

U Beč se oporavljeni Beethoven vratio s planovima za dvije simfonije te gotovo istog trena započeo *Sedmu*. Planovi za "drugu simfoniju u d-molu" prešli su kasnije u *Devetu*, ali je već u svibnju 1812. započeo *Osmu simfoniju*.

Praizvedbu *Sedme* planirao je za dobrotvorni koncert u Grazu namijenjen uršulinkama, ali događaj nije realiziran. Skladba je, pod autorovim ravnanjem, praizvedena 8. prosinca 1813. na Bečkom sveučilištu, na dobrotvornom koncertu za vojnike ranjene u bitci s Napoleonovom vojskom kod Hanaua koji mjesec ranije. (Koncert je organizirao Johannes Maelzel, Beethovenov prijatelj i izumitelj metronoma.) Program je uključivao i *Wellingtonovu pobjedu*.

U to doba Beethoven je bio na vrhuncu popularnosti. Unatoč sve slabijem sluhu (na prvoj stranici kajdanke sa skicama zabilježio je kako pamuk u njegovim

ušima zaustavlja zviždeće i pišteće zvukove dok svira klavir), *Sedma simfonija* jasno izražava zadovoljstvo, sreću i njegovu želju za životom (vjerojatno i zato jer su Napoleonovi dani očigledno bili odbrojeni).

Nakon praizvedbe, prilično je glasno odzvonila kritika u vodećem bečkom dnevniku: "Klasična narav simfonija gdina. v. Beethovena, najvećeg instrumentalnog kompozitora našeg doba, opće je poznata. Nova simfonija donosi ne manje udivljenje prema njenu autoru u odnosu na ranija djela, a prednost ove nove mogla bi biti u tome što su njeni dijelovi toliko jasni, njene teme toliko ugodne i jednostavne za razumijevanje, tako da ljubitelji glazbe ne moraju biti znalci da bi uživali u ljepoti djela i njime bili očarani. Detaljna analiza, bez obzira na dubinu, ne bi bila dovoljna da opiše cijelu sliku onim našim čitateljima koji nisu čuli izvedbu. Da bi spoznali vrijednost umjetnosti, moramo biti prisutni. Iako gđin. v. Beethoven nije definirao karakter ove simfonije kako je učinio u drugima, ako se drznemo to učiniti u njegovo ime i usudimo ponuditi naše skromno mišljenje, primijetit ćemo da različiti dijelovi simfonije u skladnoj izmjeni romantičnih melodija gode našim osjetilima". Nakon izvedbe u Leipzigu *Allgemeine musikalische Zeitung* javljao je: "... nova je simfonija prihvaćena velikim aplauzom, još jednom. Prihvaćena je odobravanjem kao i prvi put; *Andante* (misli se očigledno na znameniti drugi stavak *Simfonije*, op.a.), kruna moderne instrumentalne glazbe, morala je biti ponovljena kao i na praizvedbi". Djelo je posvećeno grofu Moritzu von Friesu.

Bilo je, međutim, i drukčijih mišljenja, poput onog Carla Marie von Webera, ili Friedricha Wiecka, oca Clare Schumann, koji je nakon izvedbe u Leipzigu izjavio kako je *Sedmu* Beethoven vjerojatno skladao u "mahnitu pijanstvu". A i poznati britanski dirigent Thomas Beecham godinama je kasnije o *Sedmoj* komentirao: "Što možete s njom? To je kao da hrpa jakova skače poljem".

Sam Beethoven, s druge strane, smatrao je *Sedmu* "jednim od najsretnijih ostvarenja mogega bijednog talenta", a Richard Wagner se u samim superlativima izrazio o ostvarenju, ostavljajući nam u amanet najpoznatiji i najčešće citirani opis djela: "Sveprisutno uzbuđenje, sve samo čeznuće i previranje u srcu pretvara se ovdje u blistavo i bezobzirno veselje, što nas snagom bakanala nosi širokim prirodnim prostranstvom, kroz sve brzace i pučine života, ključući u sretnoj samosvijesti dok univerzumom odjekujemo smiona

nagruća toga ljudskog sferičnog plesa. *Simfonija* jest sama Apoteoza plesa: to je Ples u najdubljem smislu te riječi, najuzvišeniji čin tjelesnog pokreta, materijaliziran u savršenom tonskom kalupu". A Beethovenov biograf Maynard Solomon zaključio je o ovoj tipičnoj recepciji *Sedme*: "Naizgled raznolike slobodno-zamišljene slike - o ljudskim masama, o snažnoj ritmičkoj energiji oslobođenoj u akciju ili u plesu, o slavlju, vjenčanju i gozbi (Robert Schumann otišao je toliko daleko da je u *Sedmoj* vidio seosko vjenčanje, op.a.) - mogle bi biti varijacije na jednu zajedničku sliku: karneval ili svečanost, koja oduvijek s vremena na vrijeme skine veo sa stalno prisutnog podvrgavanja prevladavajućim socijalnim i prirodnim pravilima, povremeno mičući u stranu običajne povlastice, norme i imperative". Gotovo fizičku privlačnost djela doista nije moguće zanemariti ili previdjeti, iako u *Sedmoj* mnogo jest, ali i nije baš sve samo u ritmu.

Ta ne bi slučajno Theodor W. Adorno *Sedmu* nazvao "simfonijom par excellence", u čemu će se složiti i autori u novome *Groveu* kada tvrde da je Beethoven u *Sedmoj* dosegao nove horizonte: "Prošireni uvod, nova harmonijska rješenja u *Allegretto*, kotrljajuća ostinata na završecima okvirnih stavaka, težiste na ritmu u cjelini djela... elan i lakoća u kontroli glazbenih procesa na svim razinama... finale, silovito i mišičavo, pokazuje poseban napredak, ne samo u eleganciji nego i u čistoj snazi". U *Sedmoj* se jasno očituje kolika je Beethovenova moć da izolira jedan melodijski, harmonijski ili ritamski element te da njegovo "sjeme" invencijom genija posije čitavim djelom. U tome leži tajna elementarne snage *Sedme*, ali i mnogih drugih skladateljevih djela - od *Eroice*, a posebno od *Pete simfonije* nadalje.

A iako bi se valjalo čuvati izvanglazbenih tumačenja ove simfonije - Beethoven je, uostalom, jasno davao do znanja kada su programne intencije bile u igri, kao u slučaju *Šeste*, *Pastoralne*, primjerice - ipak je na temu elementarnosti *Sedme* itekako privlačno citirati Roberta Schumanna, kada on za finalni stavak piše da ga asocira na Carlyleova Rama-Dassa - koji "u svojoj utrobi ima toliko žara da njime može spaliti sve grijehе ovoga svijeta".

Priprema i realizacija tekstova
G.A.D. PRODUKCIJA / www.gad.hr

Glazba
uvijek
pronađe
put!

'21
SEZONA 22

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

bijeli ciklus

05.11.2021. / 19:30

Koncertna dvorana Lisinski

CARLO JANS dirigent
IAN CLARKE flauta
ANDRÁS ADORJÁN flauta
RENATA PENEZIĆ flauta

Schubert · Clarke · Doppler · Prokofjev

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

VIOLINE I. Orest Shourgot, koncertni majstor, Dunja Bontek**,
Neven Manzoni, Ana Slavica, Odette Cavaliere, Kornelija Balaž,
Lovorka Moslavac, Saša Borčić Reba, Davide Albanese,
Lana Dominik, Mario Bratković, Teodora Sucala Matei, Alina Gubajdulina,
Marija Bašić

VIOLINE II. Ana Paula Knapić Franković*, Darko Franković**,
Ivo Jukić, Iva Kralj, Vlatka Pecić Juranić, Josip Novosel, Sergii Vilchynskiy,
Sandra Bingula Nožica, Dragana Tomić, Krešimir Bratković,
Marta Bratković

VIOLE Dragan Rucner*, Krešimir Ferenčina**, Lovorka Abramović Šoljan,
Magda Skaramuca, Asja Frank Perčić, Aleksandar Jakopanec,
Igor Košutić, Tajana Škorić, Marko Otmačić

VIOLONČELA Smiljan Mrčela*, Zita Draušnik**, Emanuel Pavon,
Janko Franković, Martina Pavlin, Oliver Đorđević, Miljenko Šajfar,
Tajana Bešić

KONTRABASI Nikša Bobetko*, Antal Papp**, Ilin Dime Dimovski,
Borna Dejanović, Marko Radić, Tihomir Novak

FLAUTE Renata Penezić*, Iva Primorac

OBOE Branka Bošnjak*, Katarina Grubić

KLARINETI Mario Fabijanić*, Rude Mimica

FAGOTI Matko Smolčić*, Petar Križanić

ROGOVI Viktor Kirčenkov*, Daniel Molnar

TRUBE Mario Lončar, Dario Cepić

TIMPANI Tomislav Kovačić*

NADZORNIK ORKESTRA Davor Capković

* vode dionica / ** zamjenici vođa dionica

Za
gre
ba
čka
filharmonija

Grad Zagreb

PARTNER U OFF CIKLUSU

MEDIJSKI PARTNERI

JutarnjiLIST

START

VIJENAC

ZAGREB

SPONZORI

CVIJEĆE Izabel

SLUŽBENO VOZILO

PORSCHE
INTER AUTO

Izdavač: Zagrebačka filharmonija

Za izdavača: Mirko Boch, ravnatelj

Urednik: Ivan Lozić

Oblikovanje i grafička priprema: G.A.D. PRODUKCIJA d.o.o.

Tisak: Printera Grupa d.o.o.

Cijena koncertnog programa: 5 kn

*Zagrebačka filharmonija zadržava pravo izmjene programa.

Glazba uvijek pronade put!

ZF ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

plavi ciklus

12.11.2021. / 19:30
Koncertna dvorana Lisinski

JOSÉ MARÍA MORENO dirigent
MARTIN DRAUŠNIK violina
ZITA DRAUŠNIK violončelo
FILIP FAK klavir

Beethoven · Čajkovski

Glazba uvijek
pronađe put!

www.zgf.hr